

[Justitsministeren.]

synes jeg, end det, jeg her har foreslaaet, bedre end det nuværende. Det ærede 13de tingvalgte Medlem reagerede ikke heroverfor, og jeg ønsker ikke i og for sig at indlede en lang Diskussion angaaende, hvorvidt man kunde gaa denne Vej, selv om jeg gerne vil drøfte det i Udvalget. Men vi har altsaa for alle Tjenestemænd i øvrigt en ganske speciel Ordning.

Saa siger det ærede Medlem: Ja, men den gælder ikke for Ministre, selv ikke i de Tilfælde, hvor disse Ministre i og for sig har en sideordnet Myndighed med den, Domstolene har, altsaa afgør Sager, som i øvrigt ikke behøver at være henlagt til Administrationen, men som efter deres Natur og Karakter burde være henlagt til Domstolene, i hvert Fald efter Domstolenes Opfattelse. Det vilde jo være ganske umuligt efter det demokratisk-parlamentariske System at have en Disciplinærret i den Forstand, der her er Tale om. Hvad man derimod burde have og altsaa ogsaa faar, er en speciel Ministeransvarlighedslov, der giver de nærmere Regler for de Tilfælde, hvor Ministeren ikke kan drages politisk til Ansvar, men hvor han alligevel har handlet saaledes, at han bør undergives en særlig Domstols Behandling. Denne Ministeransvarlighedslov faar vi jo ogsaa. Vi kan blive ved at diskutere dette frem og tilbage, men der maa være en Forskel paa den administrative Embedsmands Stilling og Dommerens Stilling. Om man kan finde det rigtige og det, som Befolkningen har mest Tillid til, med Hensyn til Spørgsmaalet om Ansvars Ordning, kan man altsaa diskutere. Jeg tror, at det vil lykkes ad denne Vej, og jeg vil altsaa gerne arbejde med paa, at man faar dette Spørgsmaal ordnet mere tilfredsstillende end hidtil.

I øvrigt lagde jeg naturligvis Mærke til, hvad det ærede 13de tingvalgte Medlem igen sagde til Fordel for de rejsende Domstole, og jeg skal gerne overveje det; i Øjeblikket er jeg ikke kapabel til at tage afgørende Stilling til det, men jeg er noget betænkelig ved at sige ja, selv om det nu ikke var Landsrettens Afdeling, der blev Tale om. Naar man ser, hvor mange Sager der kommer ind, som i Virkeligheden drejer sig om Bagateller eller stammer fra egentlige Kværuleanter, som man plejer at kalde det, Sager, som nu afvises af Rigsadvokaten eller af denne oversendes til Retten, er jeg bange for, at dette Omraade vil blive betydeligt udvidet, hvis man gaar frem ad den Vej, som det ærede 13de tingvalgte Medlem ønskede, og hvori han tilsyneladende

støttedes af det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen); men det kan vi jo nærmere drøfte i Udvalget.

Jeg tror ikke, det ærede 17de tingvalgte Medlem har Ret i, at jeg ikke har nogen særlig venlig Indstilling med Hensyn til Dommeres Uddannelse, hvad der ikke maa forveksles med Dommeres Lønninger. Jeg har en meget venlig Indstilling baade over for at faa Dommeres Uddannelse saa god som mulig og over for, at de lønnes saa godt som muligt, men jeg mente blot ikke, at det var Spørgsmaal, som med nogen Nytte kunde drøftes under Behandlingen af den foreliggende Sag, dertil berører de for mange forskellige Problemer.

Det ærede 17de tingvalgte Medlem (C. J. F. Sven) syntes formodentlig, at han ikke skulde staa tilbage for det ærede 13de tingvalgte Medlem (Rytter) med Hensyn til min rent personlige Opdragelse, paa hvis Fuldkommengørelse det ærede 13de tingvalgte Medlem har arbejdet i en lang Aarrække, uden at Resultatet tilsyneladende har tilfredsstillet ham selv. Jeg har ikke den Skik at polemisere med Folk paa et Sted, hvor de ikke kan svare, men herom var der heller ikke Tale, der var ikke Tale om at polemisere mod Højesterets Præsident, men at anføre til Fordel for mit Lovforslag nogle Argumenter, som Højesterets Præsident offentligt har fremsat i 1928, og som jeg loyalt citerede, idet jeg ikke forstod, at han ikke kunde forstaa min Indstilling i Øjeblikket, som var akkurat den samme, som han havde i 1928. Jeg ser ikke noget som helst urimeligt i denne Fremgangsmaade, den maa man altid finde sig i, ogsaa selv finde sig i at se anvendt, naar man offentligt har udtalt sig om et eller andet. Noget andet var, om mit Citat ikke var rigtigt, eller jeg ikke havde henvist nøje til det.

Det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) hævdede — og her viste det ærede Medlem sig som en udpræget Jurist i sin Slutningsmaade —, at den Omstændighed, at man ikke ved Grundlovens Givelse havde tænkt paa Særdomstole og altsaa heller ikke havde foreslaaet noget i den Retning, var et Bevis paa, at man altsaa ikke havde ønsket Særdomstole. Nej, det er det ikke. Det er et Bevis paa, at Tilfældet er ulovbestemt. Grundloven har altsaa ikke taget Stilling til Spørgsmaalet i al Almindelighed, man har ikke dengang fundet nogen Anledning til at tage det op, men naar det senere viser sig, at Forholdene i det hele opfordrer til at undersøge og